

שער הנגב - ערב שבת, כ"ח תמוז תשע"ז, 21 ביולי 2017

שלום לחברות ולחברים,

דברים שקורים בירושלים

חוץ מאינתיפאדת המגנומטרים, ירושלים יודעת לזמן לנו, תושבי הפריפריה הרחוקה מהעיר הנפיצה, עוד כמה מוקדי חיכוך. בטווח של שבוע, קדימה ואחורה בזמן, אנחנו פועלים במשרדי הממשלה ובוועדות הכנסת בשאלות חיוניות כמו: תקצובם ארוך הטווח של מרכזי החוסן, אופן התקצוב וההפעלה הנכון של צהרונים לילדי א'-ב', תקצוב הוגן של מעונות יום ממוגנים, הגברת הבטיחות בצמתים בשער הנגב, שפכי עזה - מענה קצר טווח ופתרון ארוך טווח, הקמת הבניין הכירורגי הממוגן בבית החולים ברזילי, הארכת ההטבות במס הכנסה, קידום ההרחבה של פארק התעשיות ספירים.

האיש שבא לתמוך

רשות החירום הלאומית (רח"ל), בשיתוף משרד הפנים, מרכז המועצות האזוריות ומרכז השלטון המקומי, קיימה שלשום מפגש ארצי לרשויות קולטות ונקלטות, שהתמקד בתוכנית "מלונית", היא התוכנית הארצית לפינוי אוכלוסיה אזרחית מאזורי עימות בתקופת הסלמה משמעותית. בהרצאת הפתיחה סיפרתי על הנסיון שצברנו בתשע השנים האחרונות, מאז שבקיץ 2008 התחלנו לבסס את מודל הקשרים הזוגיים בין ישובים בשער הנגב לישובים ב"בני שמעון", שכנינו מדרום מזרח. ב"עופרת יצוקה" התחלנו בהפעלת תוכנית ההתכנסות הקהילתית בקיבוצי בני שמעון אך היא נעצרה כי "הממזרים שינו את הכללים" והתחילו לירות גם על באר שבע וסביבותיה. תחת אילוצים אלו יצרנו קשרים חדשים, שהשתכללו ב"עמוד ענן" וב"צוק איתן". הזכרתי שעד לקיץ 2014, המדינה – משרדי הממשלה וצה"ל – לא היו פרטנרים להגיון הרחקת אזרחים, בדגש על משפחות עם ילדים, מאזור מאוים בסמוך לגבול. מה שהיום הינו מובן מאליו, היה חידוש מרענן עבורנו בחום יולי אוגוסט הוא. בצלאל טרייבר, היום ראש רח"ל ואז בתפקיד אחר במשרד הביטחון, נסך בנו, בימים המוטרפים ההם, את התחושה שלמרות שאין על כך החלטה ולמרות שלא היה לו תקציב מאושר, המדינה תעמוד לצידנו בארגון ובמימון המהלך החיוני. וכך היה.

אמנם, גם היום, לא הכל סגור הרמטית אבל מהלך דרמטי אחד כבר התרחש: מדינת ישראל אינה נבוכה עוד מעצם רעיון הרחקת האוכלוסיה האזרחית מזירת קרבות. כשהתותחים יורים, האתגר שלנו אינו "להיאחז בכל משלט" (זה תפקיד הצבא) אלא לשמור על נפשותינו ושפיותנו. וכשהשקט מפציע, אז המשימה שלנו הינה - לחזור במהירות המירבית לתפקוד מלא.

מהר או נכון?

בשולחן הקיבוצי במועצות האזוריות אירחנו היום את אסנת קמחי, מנהלת המינהל לעניני הכפר במשרד השיכון, שלבקשתי, הציגה לנו את הרעיון המתגבש במשרדה, בתיאום עם האוצר: לעודד את הקליטה של משפחות רבות ככל האפשר בישובים הכפריים על ידי תקצוב נאה עבור מבני ציבור לישוב הקולט ועבור שיקום תשתיות בשכונות הוותיקות של הישוב. עד כאן, נפלא. איפה הדילמה? בתיקצוב הדיפרנציאלי, שאמור לעודד את הישובים והמועצות לקלוט מספר גדול ככל האפשר של משפחות בזמן הקצר ביותר. (ארבעים משפחות זה המספר המינימלי לקליטה בשלוש שנים, שיזכה בתקצוב הנמוך ביותר). כלומר, המדינה דוחפת אותנו לקליטה מהירה ואנחנו ששמים דגש על הצלחת הקליטה, מדגישים את הצורך בוויסותה. כעת נותר לקוות לשנים: דבר ראשון – שתתקבל תוכנית טובה. שנית – שכל ישוב וכל מועצה אזורית ימצאו את דרך המלך, בין קליטה טובה של המצטרפים אליהם לבין קבלת תקציבים גדולים ככל האפשר לתשתיות ולמבני ציבור.

מח"ט ללא חת

אתמול נפרדנו בהערכה ובחברות מאל"מ יקי דולף, מפקד החטיבה הצפונית של אוגדת עזה, שמונה למפקד חטיבת הצנחנים הסדירה וקבלנו בהתרגשות את אל"מ אבי רוזנפלד, שמוכר לי היטב מיחידת המילואים שלי. שלל דברי השבח שהעתיר אלוף איל זמיר, מפקד פיקוד הדרום, על שני הקצינים, גרם נחת גדולה להוריהם ולמשפחותיהם שהשתתפו בטקס ובהרמת הכוסית שאחריה. יקי, שנולד ביפו ואבי, שנולד בעין השופט, הם ישראלים מוכשרים ומחוייבים, שמקדישים את המחצית הראשונה של חייהם, לשמירת החיים שלנו. אין דרך יותר פשוטה לומר את זה: תודה, חברים.

מפקד האוגדה, תא"ל יהודה פוקס, אמר בטקס: "ברצועת עזה, אויב החופר באדמה וזורע בה את שנאתו, חופר ומקלל את האדמה אשר יכולה להצמיח פרדסים ושדות מוריקים, אויב שבבתי ספרו מכין מלכודות מוות. זאת למול בתי ספר מצמיחי החיים והשמחה שנבנים, יום אחר יום, בעוטף עזה."

החוקרת הטובה

פרופ' זהבה סלומון (אונ. תל אביב), כלת פרס ישראל לעבודה סוציאלית, הינה בעלת מוניטין עולמי בחקר פוסט טראומה של ניצולים, לוחמים, שבויים וילדים בסיכון. בתמיכת הביטוח הלאומי והקואליציה הישראלית לטראומה, היא מובילה בשבע השנים האחרונות מחקר שעוסק בתגובות מתמשכות לטראומות ופוסט טראומות של ילדים ומבוגרים בקו העימות הדרומי.

בכינוס למידה שקיימנו השבוע במתנ"ס שלנו, היא הציגה את תמצית הממצאים. מהמידע העצום, אני בוחר לציין את גורמי החוסן שהחוקרת מזהה (כוכבית אזהרה: מדובר בהכללות סטטיסטיות, לא לקחת אישית...). - גברים מגלים יותר חוסן מנשים (ההסבר שלה הוא שהגברים פחות מעורבים רגשית בזולת). גורמי חוסן נוספים – נישואין, השכלה, חוללות עצמית (אמונתו של האדם, ביכולותיו לבצע משימה מסוימת), גמישות (יכולת הסתגלות לשינוי). מנגד, על פי המחקר, הגיל אינו מנבא לחוסן.

אוסף, שסיכום התוצרים מראה הצלחה משמעותית של מרכזי החוסן - הטיפול בהם משפר משמעותית תסמינים פוסט טראומטיים, מקטין מצוקה, משפר תפקוד ושביעות רצון מהחיים. המחקר מונה מספר צעדי המשך חיוניים, ליישום ולמעקב, שמן הראוי לקיים בשנים הבאות. נעבוד על זה, כמובן.

החלפה יסודית

החופשה בעיצומה, הילדים עושים חיים וגם המחנכים נחים. צוות ההנהלה בבתי הספר ואנשי החינוך במועצה שוקדים על הכנת שנת הלימודים הבאה. בבית הספר היסודי אנחנו נפרדים מענת רגב (רוחמה), שניהלה אותו בדור האחרון ומקבלים באיחולי הצלחה את שלומציון (שלומצי) כהן, לבית חג'בי, שנולדה בימינו וחייה במפלסים.

שלומצי, ששימשה בשנים האחרונות כסגניתה של ענת, נכנסת לתפקידה במהירות, במאור פנים ובתחושת שליחות גדולה.

תודה, רבה

מחר, שבת, בשעה 18:00, נתכנס במועדון לחבר בנחל עוז בכדי להיפרד, לברך ולהוקיר את פועלה לקירוב הלבבות של הרבה שלנו, יעל קריא.

יעל עולה לבירה ומתמנה שם כרבה של קהילת "כל הנשמה", הגדולה בקהילות הרפורמיות של ירושלים. כך אני כותב לה בדברי הפרדה:

יעל היקרה לנו,

תודה על שנות השירות שלך בשערי הנגב,
כרבת הקהילה מטעם התנועה ליהדות מתקדמת.

הפגשת אותנו עם יהדות מאירת פנים, חייכנית ותרבותית;
קדשת שם שמים בפתיחת שערי התרבות העתיקה והמתחדשת שלנו בפני קהילת שער
הנגב וחברינו במרחב.

הוקרתנו על הרוח הטובה, אהבת האדם והאמונה בו,
שהם מהותך והם הכוח המניע בעבורך.

גאוותנו כי זכינו להיות שותפים איתך במפעלות

למען אחוות עמים, אחריות סביבתית, צדק חברתי, זכויות אדם.
דרכם לימדת אותנו שגם אלו הם יהדות; אולי זוהי תמצית היהדות.

שאי ברכה והביאי ברכה באשר תפני.

נפרדים בצער ובאהבה גדולה,

אלון שוסטר,
בית שער הנגב

שבת שלום, אלון